

NOU 2013:1 Høringsuttalelse fra Ås menighetsråd.

Ås menighetsråd har i møte 16. april og 14. mai 2013 behandlet NOU 2013:1 Det livssynsåpne samfunn, og ønsker å kommentere noen av kapitlene i innstillingen.

Innledning, generell kommentar:

Norge er et godt land å bo i. Vi har et velutviklet demokrati med stor frihet for det enkelte individ og gode velferdsordninger. Vår historie og kultur er sterkt preget av den kristne humanistiske arv. Det er viktig at vi ikke gir avkall på den bevisste religiøse og verdimessige forankring som vårt land har hatt i over 1000 år.

Selv om medlemstallet har sunket noe i løpet av de siste tiår, viser tellingen fra 2012 at et solid flertall av den norske befolkning (77%) er medlemmer av Den norske kirke. Etter kirkeforliket i 2008 ble det lagt vekt på at Dnk skulle ha en spesiell stilling i det norske samfunnet. Det viser også ordlyden i den nye §16 i grunnloven ” Den norske Kirke, en evangelisk-luthersk kirke, forbliver Norges Folkekirke.”

Selv om vi i vår gode demokratiske tradisjon skal legge godt til rette for et livssynsåpent samfunn, mener vi at en sterk folkekirke (Dnk), er en viktig garantist for et godt samfunn. **Vi synes dette momentet kommer for dårlig fram i NOU 2013:1.**

Kapittel 18 Gravferdsforvaltning.

Ås menighet går inn for at Den norske kirke, ved kirkelig fellesråd, fortsetter som gravferdsforvalter. (Alt 1 s.220 i innstillingen).

Vårt standpunkt bygger på følgende argumenter:

Gravplassene (kirkegårdene) er oftest plassert i nær tilknytning til den lokale kirke og er vanligvis soknets eiendom. De aller fleste begravelser (tall fra 2011 viser 90,5%) skjer i Den norske kirkes regi. De nye lovendringene i gravferdsloven (§1, §5, §6 og §23) sikrer at minoritetene blir ivaretatt på en god måte.

Kirkeverge, saksbehandlere og kirkegårdsarbeidere har lang tradisjon og god kompetanse i dette arbeidet og ivaretar gravferdsforvaltningen på en god måte. Dette foregår i respekt for gravplass og de pårørende.

En omlegging til kommunal drift vil i overgangsfasen medføre utfordringer for personale, økonomi og administrasjon. Vi tror heller ikke at kommunalt ansvar på sikt vil føre til bedre økonomisk drift og stell av gravplassene.

Kapittel 14 Livssynsåpne seremonirom.

Den norske kirke har kirker i alle kommuner og er på denne måten sikret egnede seremonirom til dåp, konfirmasjon, bryllup og gravferd. Kirkene er vigslet til gudstjenester og menighetsbyggende virksomhet. Kirkeloven definerer hva slags aktiviteter som kan tillates i kirken. Det er viktig at dette respekteres, og at menigheten skal styre aktivitetene i kirken. Bygging, vedlikehold og drift av kirkene er basert på kommunale midler.

Ås menighetsråd mener derfor at det er rimelig at kommunen kan tilby andre tros- og livssynssamfunn egnede lokaler for sine seremonier.

Kapittel 15 Tros- og livssynstjeneste i offentlige institusjoner.

I denne forbindelse er vi særlig opptatt av tjenesten på det som kalles døgninstitusjoner, der en person er nødt til å oppholde seg. Tradisjonelt har Den norske kirke hatt prestedtjeneste på slike institusjoner, og **Ås menighetsråd mener det er viktig at denne ordningen fortsetter. Samtidig ser vi behov for å utvide ordningen slik at andre trosretninger blir ivaretatt. Ut fra behov kan dette ordnes med tilsetninger ved den aktuelle institusjonen, eller tilkallingstjeneste fra ulike religiøse samfunn. Vi ser også behovet for livssynsnøytrale stillerom og seremonirom i døgninstitusjonene slik at alle får mulighet for religionsutøvelse.**

Kunnskapsbehov på tros- og livssynsfeltet:

Trosopplæring.

Ved innføring av planene i KRL og RLE i grunnskolen, ble undervisningen i kristendomskunnskap sterkt redusert i skolen. Det ble opp til menighetene og sørge for trosopplæring, og staten skulle bevilge trosopplæringsmidler til Den norske kirke slik at denne oppgaven kunne ivaretas på en god måte. Det er fortsatt mange menigheter som venter på nødvendig tildeling av trosopplæringsmidler, det er viktig at dette prioriteres. Vi må få mulighet til bringe vår kristne arv videre.

Opplæring i religion, etikk og livssyn (RLE) Dette fagemnet er ikke obligatorisk i lærerutdanningen, og det viser seg at det er få studenter som tar dette valgfaget med i sin utdanning. Dette er bekymringsfullt. I vårt pluralistiske samfunn bør alle som underviser i skolen (uansett fag de underviser i), ha et grunnkurs i faget. Kunnskap om og respekt for andres tro og livssyn er grunnleggende for trygghet, verdighet og god sameksistens. Vi ser også behovet for at personalet på andre offentlige institusjoner får opplæring i ulike religioners trosgrunnlag og skikker.

Ås menighetsråd
14. mai 2013